

DETEKTIV ELLIE REEVESOVÁ

RITA HERRON

KVĚTINOVÉ
HROBY

—
Knihy
Zlín
—

Květinové hroby

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

☰ KNIHA ZLIN

Detektiv Ellie Reevesová

Květinové hroby – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kniha
Hory
Narcisy
Pohřeb
Říkanka
Klec
Zlín

KVĚTINOVÉ
HROBY

DETEKTIV ELLIE REEVESOVÁ

RITA HERRON

KVĚTINOVÉ
HROBY

Přeložila Tereza Horáková

Kniha
Zlín

Copyright © Rita Herron, 2020
Translation © 2026 by Tereza Horáková
Cover © EyeEm, www.freepik.com

ISBN v tištěné verzi 978-80-259-1157-0
ISBN e-knihy 978-80-259-1159-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-259-1160-0 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-259-1158-7 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Mé matce, která mě vychovala v těžkých dobách
a hodně mě naučila o venkovském životě,
rodině, houževnatosti a o tom, co je v životě důležité.*

PROLOG

Hřbitov White Lilies

Poklekl, přešel prstem po jejím náhrobním kameni a naslouchal andělskému hlasu, který přinášel vítr z hor. Přehlušil ho však ďáblovův zlověstný smích. Ďábel zvítězil. Připravil ji o život dřív, než dostala šanci ho prožít.

Před očima mu probleskovaly fotky mrtvých holčiček nalezených před třemi týdny na Appalačské stezce. Jejich vrah je ve vězení. Jenomže kam se poděla spravedlnost? Děvčátka to zpátky nepřivede.

S bolavým srdcem položil luční květy na malý náhrobek. Přestože vstup na hřbitov zdobily lilie, její oblíbenou barvou byla fialová. Milovala fialová lízátká, fialové členky a svou fialovou příkrývku. Viděl ji, jak se na něj usmívá, když jí čte pohádku na dobrou noc a napodobuje hlasy zvířátek z pohádek. Hihňala se, když ji šimral na bříšku.

Sám vyrůstal v příšerných podmínkách. Zažil bití, naučil se, jak nechat slabší trpět. Jak přimět ženy k poslušnosti. Jak je potrestat.

A pak se objevila *ona*.

Nikdy ho nenapadlo, že by měl ve svém ďábelském těle prostor pro slabost, že by mu na někom mohlo záležet tak moc jako na ní. Ze všech sil se jí snažil zachránit.

Neuspěl.

Nikdo neznal pravdu o tom, co se stalo, a kdyby jí přiznal, stejně by mu nevěřili.

Vztekl způsobil, že uvnitř cítil naprostý chlad. Neměla být mrtvá, ale je pryč. A je na čase, aby za to někdo zaplatil.

KAPITOLA 1

Pátek

Crooked Creek, Georgia

„Jaký je to pocit vědět, že vaši rodiče kryli sériového vraha?“

Detektiv Ellie Reevesová se neklidně zavrtěla na židli. Dostala složitou otázku a nevěděla, jak na ni odpovědět své terapeutce, natožpak místnímu tisku.

Vlastně ani sama sobě.

Nervózní energie ji nutila podupávat botou na dřevěné podlaze psychologičiny kanceláře. Poté, co se jí před třemi týdny rozpadl život, odmítala navštívit psychiatra, stejně tak odmítala odhalující interview v tisku. Novináři už tak měli posvácení, neustále grilovali její rodiče za to, co provedli.

Nemohla jim to ale mít za zlé.

Terapeutka Kennedy Sledgeová, štíhlá žena s hnědým mikádem po bradu, si odkašlala.

„Nespěchejte a povězte mi, co se stalo,“ pobídla ji jemně.

Ellie zírala na své nehty, které si okousala až do masa.

„Zprávy jste určitě viděla. Před pár týdny se ztratila holčička jménem Penny Matthewsová. Během pátrání jsem o ní zjistila, že padla do spárů sériového vraha, který tu řádil už dvě desetiletí. Říkalo se mu Stín. Lákal své oběti, samé malé holčičky, na dřevěné panenky, co sám vyřezal.“

„Jistě, zprávy jsem viděla.“ Terapeutka na ni povzbudivě kývla. „Vy jste ale Penny zachránila a spolu s ní i další unesené děvčátka.“

Ellie přitakala, čerpala útěchu alespoň z toho, že obě holčičky už jsou zpátky u své rodiny. Doufala, že se Crokeed Creek vrátí po vyřešení případu k normálu, bude pořádat maloměstské festivaly, sousedské potluchy i přátelské večere.

„Ellie?“ oslovila ji terapeutka, když se mezi nimi rozhostilo dlouhé ticho.

Ellie se zhluboka nadechla. „Zjistila jsem, že muž, který se děvčat zmocnil, je nemanželským synem mé matky. Deset let předtím, než jsem se narodila, ho dala k adopci. Když máma otěhotněla, byla ještě hodně mladá. Její rodiče, zejména otec, trvali na tom, že miminku, Hiramovi, bude lépe v domě s oběma rodiči.“ Jakmile se dala do řeči, slova se z ní jen řinula. „Ačkoli si máma myslela, že se dostal do spokojené rodiny, cítila se provinile, že se ho vzdala. Proto adoptovala mě, když mi byly tři.“

Kennedy pořádkově pokukovala dvěma prsty na desku stolu a Ellie si na jejím zápěstí všimla malé jizvičky. „Takže s Hiramem nejste pokrevně příbuzná?“

Ellie zavrtěla hlavou. „Ne, ale to veřejnost zatím neví. Když bylo Hiramovi čtrnáct, dověděl se o mně. Nenáviděl mou matku Veru, ze všeho nejvíc ale nenáviděl mě, že jsem mu ji odvedla.“

„Ale vy jste mu ji neodvedla, Ellie.“

Ellie se na čele perlil pot, setřela ho roztřesenou rukou. „Ne, ale on tomu věřil. Každopádně to zkrátím. Když mi bylo pět, vyhlákal mě do lesa a nechal mě zavřenou v jeskyni. Otec mě našel, řekla jsem mu, že ten kluk se jmenoval Hiram, a tak se rodiče i se mnou přestěhovali do Stony Gap a změnili mi jméno.“ Sevřel se jí žaludek. „Hiram potom začal unášet další holčičky. Zabíjel je, protože... chtěl zabít mě.“

Najednou se jí udělalo zle, vybavila si pohled na dětské hroby, které objevila v lesích Appalačských hor. Vstala. „Tohle je ztráta času. Povídáním se nic nezmění.“

„Pokud zpracujete své pocity, může vám to pomoci posunout se dál,“ namítla terapeutka. „Vím, že se zlobíte na své rodiče.“

„Celý život mi lhali,“ pronesla Ellie a zlomil se jí hlas. „Hirama podezřívají, ale nikomu o tom neřekli.“ Přitlačila si dlaň na hrudník. „Lidé ve městě si myslí, že jsem to věděla a že jsme společně vraha kryli. Pracuju u policie – jak asi v jejich očích vypadám?“

Buď jako spoluviník, nebo jako neschopná osoba. Nic z toho rozhodně v obyvatelích okresu Bluff nemůže vzbuzovat důvěru.

Terapeutka si cosi poznamenala do bloku. „Jak ta obvinění zvládají vaši rodiče?“

Ellie si trhala kůžičku kolem nehtů. „Obvinili je ze zadržování důkazů a napomáhání vraždě, ale najali si vyhlášeného advokáta, který slibuje, že je od všech obvinění očistí, což vyvolalo ve městě pořádný rozruch.“ Po krku se jí rozlévala červeň. „Kamkoli jdu, slyším šuškáni a cítím na sobě pohledy lidí.“

Sunce zářilo přes okno jako maják a oslepovalo ji skoro jako lži jejich rodičů.

Kennedy se předklonila a položila předloktí na desku stolu. „Znám jednu online skupinu, doporučuju vám se do ní zapojit. Tvoří ji ženy, které si spolu povídají, svěřují se navzájem, poskytují si podporu. Je bezpečná a anonymní, takže pokud chcete, svou skutečnou identitu si můžete nechat pro sebe.“ Poradkyně k ní přisunula vizitku a Ellie si ji neochotně strčila do kapsy.

Myšlenka, že by si měla vylévat srdce cizím lidem, ji vykojila, a tak rázovala po místnosti, prohlížela si ženiny diplomy na stěnách a knihy na policích. Týkaly se množství psychologických témat – poruch příjmu potravy, deprese a úzkostí, poruch chování.

Nikdy nemívala tendenci obklopovat se kamarádkami. Po pravdě *jedinou* kamarádkou jí byla spolupracovnice, policistka Shondra Eastwoodová. Táhly k sobě, protože obě nesnášely Bryce Waterse, šerifa okresu Bluff.

„Promyslím si to. Teď se hlavně potřebuju vrátit do práce,“ poznamenala Ellie nakonec.

Práce byla její spásou, ačkoli její pověst na policejním oddělení v Crooked Creek byla přinejmenším pošramocená. Obalamutili ji vlastní rodiče. Jak teď může věřit vlastnímu úsudku?

„Takže už se vracíte do práce?“ zeptala se Kennedy.

Ellie se kousla do rtu. „No, můj šéf kapitán Hale mi vlastně nařídil, abych si vzala volno, uzdravila se a počkala, až se situace trochu uklidní.“ Nebo má možná také pochybnosti o jejích schopnostech.

„Jaké ve vás vzbuzuje pocity, že jste adoptovaná?“ vrátila se psychologka k původnímu tématu.

Ellie se zamračila. Cítí se odmítnutá. „Beru to tak, že žena, která mě porodila, mě nechtěla.“

Pro dnešek už ale řekla dost. Emoce se prodíraly na povrch, ovšem ona si zatím nemohla dovolit jim čelit.

„Musím jít,“ pronesla. Neobtěžovala se čekáním na odpověď a vyběhla ze dveří.

KAPITOLA 2

Sobota

Stony Gap, Georgia

Druhý den ráno vyrazila Ellie se staženým žaludkem k šerifově kanceláři. Včera večer neměla pít tu vodku, stačilo prostě odjet z města.

Ona je ovšem masochistka, takže se vyrazila podívat, jak Bryce Waterse jmenují do funkce nového šerifa okresu Bluff, do funkce, o níž Ellie usilovala celý život.

Když zabočila na Main Street, zavibroval jí telefon. Pohledem zjistila, že volá Angelica Gomezová ze zpravodajského kanálu WRIX Channel 5. Sakra, ta reportérka to snad nikdy nevzdá.

Podrážděně zavrtěla hlavou a nechala hovor spadnout do hlasové schránky. Vzpomněla si, že Angelica připravuje interview s Hiramem, a tak si následně zprávu poslechla. Chtěla vědět, jestli se podělil o nějaká další tajemství, hlavně jestli měl komplice.

„*Detektive Reevesová, mám schůzku s Hiramem,*“ sdělila jí reportérka ve vzkazu. „*Každý chce ale slyšet vaši verzi příběhu. Zavolejte mi.*“

Ellie tiše zaklela. Angelica chce odpovědi, město chce odpovědi, ona sama chce odpovědi. Kdo by nechtěl?

Angeličin hlas jí zněl v uších. *Copak nechcete všechno objasnit? Pomocť lidem pochopit? Utišit drby?*

Drby, které šíří Mluvka Maude a městské klevetnice, které nemají na práci nic jiného než jet jako kolovrátky, zatímco jim v salonu krásy Beauty Barn kadeřnice Carol Sue balí šedivé prameny

do alobalu a snaží se vykresat jiskřičku života z vlasů zničených barvením a vrstvami laku.

Matčiny takzvané přítelkyně včetně starostovy ženy Edwiny a dam ze Zahradnického klubu ji opustily v momentě, kdy se rozšířily první zvěsti. Už je nezajímalo, jestli Vera vyhraje první cenu za své fialky. Nekompromisně ji vyhodily ze svého středu jako zvadlou květinu na zahradní slavnosti, kterou každoročně pořádaly.

Ellie ji málem litovala.

Veřina slova jí však ve smyčce běžela hlavou jako špatný hororový film. *Musela jsem tě chránit, protože jsi moje dcera. Musela jsem chránit Hirama, protože je z mé krve.*

Potom šuškanďa ve městě: *Jak mohla Ellie nevědět, že všechny ty holčičky zabíjí její bratr?*

Myslíte si, že dovolila, aby jejím rodičům procházelo, že tu zrudu kryjí?

Je to její vina, že ty holčičky zemřely.

Je pitomá? Nebo zkažená jako Hiram?

Ellie se otrásla.

Nemůžete se médiím vyhybat donekonečna, řekla jí Angelica.

Zatím se jí to dařilo. Rána byla příliš hluboká.

Sakra, samozřejmě chce utišit klevety ve městě. Jenomže kdyby se otevřela, jenom by tím rozdmýchala plameny podezření.

Čelní sklo bičoval jarní vítr a sliboval, že hnědé listí spadane na zemi brzy ustoupí čerstvé zeleni. Ellie si ale uvnitř připadala úplně mrtvá.

Zaparkovala před radnicí a při pohledu na ostatní auta i zpravidajskou dodávku se jí obrátil žaludek.

Děšť ustal jako mávnutím kouzelného proutku, jako by si to Bryce objednal. Vzrušení na trávníku ji vrátilo do současnosti, takže jen sledovala, jak místní lidé proudí na náměstí, kde už svou techniku rozložili Angelica s kameramanem. Vylezla z džípu a nadechla se vůně deště a trávy, po sněhové bouři, která se přehnala přes východní pobřeží, ještě pomrzlé. Půda byla

rozbahněná a vítr fičel z hor a zakusoval se do těla, jako by poblíž zůstávaly stíny smrti.

Ellie si stáhla čepici přes uši, zachumlala se do bundy a postavila se na okraj davu v naději, že si jí nikdo nevšimne. Když Bryce vyšel z budovy na schody radnice, vítr unášel hlasy a vzrušený šepot.

Ellie spolkla hořkost, že se otec rozhodl pro roli svého nástupce podpořit Bryce místo ní, a mlčky postávala mezi diváky. Poté, co vyšla najevo pravda o Hiramovi, mohla podpora Randall Reeveše člověku pochopitelně i uškodit, ovšem Bryceovi se jako vždy podařilo obrátit všechno ve svůj prospěch. Jako nový šerif má v úmyslu očistit město, nastolit spravedlnost a chránit městečka podél stezky.

On je hrdina.

Možná měl otec pravdu. Pokud role šerifa spočívá hlavně v politice a publicitě, Bryce je lepší volbou. Ona se chce soustředit na spravedlnost a zákon.

Bryce, okouzující jako vždy, pozdravil přítomné, kteří se shromáždili, aby se stali svědky jeho jmenování do funkce. Všichni na trávníku jákali a tleskali.

Ellie se nutila zhluboka dýchat. Jako šerif má Bryce na starost celý okres, do kterého patří i policejní oddělení ve městech Crooked Creek a Stony Gap, takže technicky vzato teď pracuje pro něj.

Shondra se prosmýkla vedle ní a tvářila se stejně znechuceně jako Ellie. „Vždycky to byl čurák, ale teď nám tu svou moc dá teprve sežrat.“

Člověk nemusel být terapeut, aby Bryce odhadl. „Narcistický šovinista,“ zamumlala Ellie.

„Během vyšetřování případu Stín mě nutil pracovat na podružnostech ohledně festivalu ve městě. Od té doby se to ještě zhoršilo. Minulý týden mě převedl na zahradnickou přehlídku. Lily se očividně bála, aby někdo nešlohl vítězné růže.“ Shondra obrátila oči v sloup. „Pak mě poslal do domu s pečovatelskou

službou, kde jeden z obyvatel kradl ostatním odpolední zmrzlinu a sušenky. Ostatní strážníky zatím Bryce vysílá k domácímu násilí a vyšetřování drogového gangu, který se podle něj usídlil na předměstí.“

„Není to fér,“ poznamenala Ellie.

„To mi povídej,“ povzdechla si Shondra. „Pohrozila jsem mu, že na něho podám stížnost pro genderovou podjatost, jestli mi nezačne přidělovat opravdové případy.“

Ellie se pousmála. „A jak to vzal?“

Shondra se uchechtla. „Podle očekávání. No, ale nakonec mě přece jenom poslal k pár případům agrese v rodině.“

Ellie Shondru obdivovala. Vyrostla v domově plném násilí, a proto se proti němu snažila zapáleně bojovat.

Shondra ji štouchla do ruky a její úsměv pohasl. „Jak se vede tobě?“

Ellie zabořila dlaně do kapes a pokrčila rameny. „Myslím, že si na pár dní vyrazím na túru do hor.“

Právě v tom okamžiku Bryce zapátral pohledem v davu a zastavil se na Ellie. Tváří mu probleskla jakási emoce, kterou nedokázala úplně identifikovat, pak následoval škodolibý úsměv a Bryce se postavil k mikrofonu vedle svého otce, starosty Waterse.

Ellie se úzkostí sevřely útroby. Bryce má něco v rukávě. Ten úsměv... dobře ho zná. Zatímco bude ve funkci, udělá jí ze života peklo a ona s tím sakra nemůže vůbec nic udělat – maximálně to zabalit a odstěhovat se někam, kde ji nikdo nezná. Někam, kde by mohla najít útočiště.

Už o tom uvažovala několik dní, dokonce si vyndala i mapu a snažila se vybrat nějaké místo.

Ale informací o vraždách holčiček byly plné celostátní zprávy, nebylo kam se schovat.

KAPITOLA 3

Marvinův karavanový park, Crooked Creek

Temné, zlé myšlenky se na povrch vždycky vynořily zčistajasna, v jeho hlavě ale sídlily vždycky, šeptaly své urážky, křičely, že je bezcenný, a připomínaly mu, že je nula. Hlasy ho nabádaly, co má dělat, jak působit bolest.

Koho se zmocnit.

Všechny musí trpět.

Podíval se na fotky na sedadle vedle sebe a připomněl si říkanku o pondělnítku.

„Pondělní dítko má překrásnou tvář, z úterního line se milostivá zář, středeční dítě zná jenom žal, čtvrteční mělo by vydat se dál, páteční dítě umí dávat a milovat, sobotní musí usilovně pracovat. A ten, kdo se narodí v nedělní den, dobrý je, veselý a šťastný jen.“

Jenomže dívky takové nejsou a nikdy nebudou.

Noční stíny obklopovaly ženin karavan, zatímco čekal, až se vrátí domů. Tábořiště se dusilo v záplavě přerostlého plevele a jedovatce, jednotlivé přívěsy oddělovaly vraky aut, staré pneumatiky, dětské hračky a všelijaké harampádí.

Pouliční lampy zhasly a on se mohl snadno skrýt v tmavých koutech. V místě byl klid, jen o dva karavany dál se ozývala hádka a štěkali asi tři nebo čtyři psi. Žádná zvířata neviděl, každopádně se psy to uměl.

Vyklouzl z auta vyzbrojený dekou napuštěnou chloroformem a vplížil se do stínu kovového karavanu. Přikrčil se za popelnicí, vyčkával, očekávání v něm sílilo a pěnilo mu krev. Vzrušeně si představoval, jak ji tlačí na kolena a nutí prosit o život.

Vítr rozhýbal větve stromů a přihnal ze sousedova dvorku přes šterkové parkoviště plechovku od piva. Jakýsi staroch se vypotácel z přívěsu, zakopl, chytil se zábradlí a šněroval si to ke své dodávce.

Ten idiot by neměl řídit.

Dnes v noci to ale není jeho problém. Dnes v noci se musí zmocnit pondělnáčka.

S ubíhajícími minutami v něm narůstalo napětí, v hlavě mu pořád dokola hrála říkánka jako zaseklá deska, přesně jako to country céděčko, co si pořád přehrávala ona. Písničky o popíjení whisky a podvádění manželek.

Uplynulo ještě půl hodiny, než ticho narušil zvuk motoru. Na parkoviště vjel černý pickup.

Tep se mu zrychlil, když otevřela dveře auta a ze dveří se vynořily její nohy. Po zádech jí splýval uhlově černý cop a vnitřní světlo auta se odráželo od její ebenové pleti. Zamračeně našpúlila plné rty, zabouchla dveře, ale dál postávala na místě a cosi dělala s telefonem.

Dychtil se jí zmocnit a dostat se odsud sakra dřív, než se domů vrátí její sousedé, a tak se k ní vrhl a sevřel jí krk do kravaty. Rychle jí přitiskl deku na obličej. Kopala, snažila se ho praštit loktem, vysmeknout se z jeho sevření, ale byl silnější. Stiskl ji ještě pevněji a přiškrtl tak, že její tělo povolilo a hlava se zvrátila dozadu.

Usmál se a odtáhl ji do křoví, pak ji vzal do náručí a odnesl do svého auta.

Otevřel kufr, hodil ji dovnitř a zabouchl.

Cestou zpátky mu pták pulzoval vzrušením.

KAPITOLA 4

Neděle

Springer Mountain, Georgia

Ellie vytáhla batoh z kufru džípu. Nebe se právě začínalo zbarvovat úsvitem, stříbřité paprsky se draly skrz šedivá mračna. Vítr ohýbal stromy i keře a vzduch se plnil vůní deště.

Pohled jí padl na kupičku pošty na zadním sedadle. Další nenávislné lístky.

Několik dopisů dorazilo včera, ohavná slova ji dráždila a dlouho do noci jí nedovolila usnout. Některá zněla výhrůžně, přesto doufala, že ti lidé prostě jen upouštějí páru. Příliš se styděla, a tak je neukázala šéfovi ani nikomu jinému.

Jako správná policistka si ale všechny nechala a řekla o nich terapeutce pro případ, že by se některá z výhrůžek naplnila.

Co jí to vůbec napadlo vylévat si srdce cvokařce? Když ji Hiram uvěznil v té jeskyni, utrpěla trauma a potlačila vzpomínky na všechno, co se stalo. O pár týdnů později se rodiče přestěhovali a změnili jí jméno z Mae na Ellie, aby ji Hiram nemohl znovu najít. Když mluvila o Mae, přiměli ji k přesvědčení, že je to její imaginární kamarádka.

Její dětská terapeutka podpořila rodiče, když lhali s alibistickým odůvodněním, že ji chrání.

Když po letech vyšla pravda najevo a Ellie si uvědomila, že terapeutka pomáhala jejím rodičům, rozhodla se nahlásit její neetické chování odborné komisi. Bylo už ale příliš pozdě. Psycholožka jednoho dne odešla z práce a v podstatě zmizela.

Ellie se přiměla vrátit se v myšlenkách do přítomnosti. Věděla, že v místě je špatný mobilní signál, a usoudila, že si stejně potřebuje dopřát oddych od neustálých telefonátů Angeliky a vykolejených občanů bluffského okresu, a tak zamkla telefon do palubní přihrádky.

Doufala, že únik do hor a pár dní v divočině jí pomůže vyčistit si hlavu.

Na stezce ovšem cíhalo nebezpečí na každém kroku. Příkré útesy a srázy, divoká zvířata a podivíni, kteří se v horách schovávají. Ellie věděla, že někteří jsou duševně nemocní a další jsou zločinci prchající před zákonem, a tak si raději vzala zbraň i náhradní náboje, světlici, elektrický paralyzér a pepřový sprej.

Samotná žena nikdy nemůže být dost opatrná.

Nebyla žádný hazardér, takže si pro případ nouze vzala také ruční vysílačku, s jejíž pomocí mohla komunikovat se Správou národního parku. Brzy ráno napsala rangeru Cordu McClainovi z Útvaru pro vyhledávání a záchranu osob, kam má namířeno. Kdysi dávno se dohodli, že kdykoli se vydá na túru sama, dá mu o tom vědět. Jelikož jí neodpověděl, bylo jasné, že se na ni pořád zlobí. Možná během cesty přijde na to, jak jejich přátelství zachránit.

Opustila džíp, zhluboka se nadechla svěžího horského vzduchu, který přinášel vůni zimolezu a břechťanu, a vydala se na cestu.

Příkré svahy a klikaté cestičky Appalačské stezky ji vedly hluboko do lesa. Všude kolem se tyčily vysoké borovice, jedlovce, duby a cypřiše, clonily světlo a vytvářely nespočetné skrýše.

Nikdy nepochopila, jak může být člověk tak otrávený životem, že se vydá po stezce a rozhodne se na ní zůstat.

Teď už tomu ale rozuměla, prostě jenom chtěla být sama, ztratit se v nekonečných kilometrech lesů a divočiny. Dýchat vůni přírody, sledovat, jak se rozvíjejí pampelišky, a zapomenout na zlo, které rozervalo její rodinu.

Možná tu dokáže přijít na to, jak naložit se svým životem, jestli chce opravdu pátrat po svých biologických rodičích.

Něco jí totiž napovídalo, že to není dobrý nápad. Jestliže ji nechtěli jako miminko, proč by se s ní do háje měli chtít seznámit teď?

KAPITOLA 5

Kdesi na Appalačské stezce

Sevřela se kolem ní temnota. Nasládlá vůně, něco vlhkého, zachtlina, hniloba. Mrkáním se snažila zaostřit zrak, ale panovala tu naprostá tma.

Nic se neozývalo.

Vůbec nic.

Vnímala jen mrazivou prázdnotu a pocit osamocení.

Srdce jí vyděšeně tepalo. Ten chlap se vynořil odnikud. Ne... Schovával se u ní doma a vyčkával, aby ji mohl přepadnout.

Pokusila se posadit, aby mohla odhadnout, kde se asi nachází, ale udělalo se jí zle. O podlahu zachřestil kovový řetěz. Něco těžkého jí svíralo krk tak pevně, že mohla sotva dýchat. Mrkáním potlačila slzy bezmoci a v neproniknutelné tmě šátrala po zemi a stěnách, které ji obklopovaly.

Chlad. Kov. Mříže.

Ach bože, je v kleci.

Panika jí sevřela hrdlo, ale přinutila se zhluboka dýchat.

S bušícím srdcem zvedla dlaň ke krku, do nějž jí stoupaly zvratky. Tušila, co nahmatá.

Psí obojek. Těžký kov připojený k řetězu.

Jaký šílený úchyl jí to provedl?

Nad ní se rozezněly kroky, což naznačovalo, že je někde ve sklepe. Poblíž kapala voda. Zaštékal pes. A... zaslechla snad pláč jiné ženy? Nebo... škrábání v další kleci?

Zvuk kroků byl hlasitější. Vzduch prořízlo zaskřípání dveří a zapraskala podlahová prkna, kdosi scházel dolů.

Vzhlédla a mhouřila oči, aby se mu podívala do tváře. Byla ale příliš tma, hned zavřel dveře a škvíra, kudy by dovnitř mohlo proniknout světlo, okamžitě zmizela. Sestupoval po schodech a pohvizdoval si, znělo to vesele, jako by byl natěšený.

Mrkala, nutila se zůstat v klidu a potlačit pláč. *Nedávej najevo strach.*

„Ááá, dobře, už jsi vzhůru.“

Cukla sebou, všimla si, že má v ruce nůž. Klec se otřásla, když strčil klíč do zámku. Zaplavil ji pach potu a zvětralého piva.

„Proč to děláte?“ vykřikla.

„Protože pondělní dítko má překrásnou tvář,“ zamumlal, když před ní poklekl a položil si na zem plátěnou tašku. „A ty ne.“

Se zlověstným úsměvem ji zatáhl za vlasy a vyvlekl z klece, až zaječela.

Neviděla, co má v tašce, ale představivost ji vedla po temné, děsivé stezce. Pohled jí rozostřily slzy a začala se třást.

Vytáhl zpoza opasku bičík a švihl ji přes záda. „Jestli chceš zůstat naživu, popros.“

Ostré šlehnutí bičíku jí zraňovalo záda i přes oblečení, musela potlačovat pláč. K prosbám se ale nesnížila.

Švihal ji bičíkem znovu a znovu, bičoval jí záda. „Řekl jsem, abys poprosila!“

Uniklo jí vzlyknutí a v ústech cítila pachutí krve, ale zavrtěla hlavou. Další šlehnutí, pak kopanec do břicha. Když stále odmítala poprosit, muž úplně zešlel, křičel, rázoval po místnosti a švihal bičíkem do zdi.

Nakonec se vrátil a celý zadýchaný se postavil nad ni. Škubl jí hlavou a přinutil ji, aby se na něho podívala. „Dobře, budeme hrát podle tebe. Jestli nechceš prosit o život, tak si tě chvíli nechám. Pobavíme se.“ Výhrůžný smích se nesl prostorem. „Ach ano, užijeme si spoustu legrace, Cathy.“

Otřásla se. Nejmenovala se Cathy, ale byla příliš zesláblá, nebyla schopná pronést jediné slovo, navíc on se ztratil ve svém šílenství. Co na tom vlastně záleží? Je tu připoutaná jako pes.

„Teď si budu muset najít jinou,“ poznamenal, když ji vlekl zpátky do klece. „Pondělnítko čeká.“ Kovové dveře se s cvaknutím zavřely, načež oddusal pryč, cestou švihal bičíkem do betonových zdí, dokud nevylezl po schodech a nezanechal ji v temnotě.

KAPITOLA 6

Pondělí

Reflection Pond

Předchozí večer se musel zmocnit jiné. Ale tahle se sakra na pondělňátko hodí víc, mnohem víc. Doprošovala se od okamžiku, kdy ji chytil, až do chvíle, kdy vydechla naposled.

Pohyboval se svižně, přehazoval si mrtvou ženu v náručí, zatímco šplhal do kopce, byl rád, že je tma a že ho cloní také hustý příkrov stromů. Kolem obličeje se mu hemžili komáři a na křišťalově čisté hladině rybníka se zavlnil ploskolebec vodní. Povrch zdobily koberce leknínů a břehy porůstaly keře divokého horského vavřínu.

První žena, které se zmocnil, pořád ještě ležela v kleci a trpěla. Nakonec ji ale určitě zlomí.

Ze rtů mu v pravidelném rytmu plynula říkanka, zatímco pokládal ženu na zem a opíral ji o silný kmen dubu na břehu rybníka.

Ženy jsou zvláštní, našeptával mu hlas v hlavě. Pondělní dítko má překrásnou tvář.

Přejel palcem po jejím srdčitém obličeji. Vypadala vážně andělsky, zuby jako bílé perly, slonovinovou pleť jemnou jako samet, světlé vlasy barvy zralého obilí. Ovšem oči, ta okna do duše, civěly tupě do prázdna.

Pousmál se, pečlivě jí ostříhal nehty a uložil si je do tašky. Určitě by dala přednost zářivému laku, ale půjde do hrobu s krátkými neupravenými nehty bez jakékoli ozdoby.

Vypáčil jí ústa a vložil dovnitř složený papírek se vzkazem. Navlékl nit do jehly, vrazil ji do ženina spodního rtu a protáhl ji rtem horním. Pokračoval, dokud neměla rty kompletně sešité. Už žádné drby, odmlouvání nebo lži.

Když skončil, ustoupil a obdivoval svou práci. Stehy měl pravidelné, upravené, jeden jako druhý. Vytáhl z plátěné tašky rtěnku a pomalu jí namaloval ústa rubínově červenou barvou, až to vypadalo, jako by krvácela.

Obyčejné bílé kalhotky a podprsenku by si sama nikdy nevybrala, přesto jí prádlo navlékl na nahé tělo a jemně přejel prstem po bledém, studeném břichu.

Následovaly olivově zelené šaty. V kontrastu s bledou kůží, která už začínala promodrávat, působily až chorobně. Uhladil látku na těle bez života a nakonec jí na útlá chodidla nasadil obyčejné černé boty na podpatku.

Takové šaty by byly dokonalé na pohřeb, kdyby ji ovšem nějaký čekal.

Rozmotal pár trnitých šlahounů a ovinul jí je kolem krku jako znamení pro ty, kdo ji najdou. Významem ať si lámou hlavu.

Vzpomněl si, jak hrůzou ječela těsně předtím, než jí podřízl krk. Nanesl zdravotníčko kolem řezu, který na tváři vytvořil střepem z rozbitého zrcadla, zvolil tvářenku v jasně červené barvě vlčích máků. Potom jí složil dlaně na břicho, jako by se modlila.

Kdyby se viděla, určitě by se jí nelíbilo, jak ji upravil.

Začal se snášet drobný déšť, na dlouhých světlých řasách jí zůstávaly kapky. Vnější krása rychle zmizí, to ji změnil na prach a kosti. Odhalil se vnitřní ohavnost a všichni budou vědět, že pondělníčko, které má mít překrásnou tvář, není nic než maska.

Vytáhl z tašky narcisy, strhal z nich okvětní lístky, rozházel je po zemi, pak ji na ně položil a pokryl ji dalšími jasně žlutými kvítky. Pod jemnými květy působily olivově zelené šaty hrůzostrašně.

Stroze a ohavně, právě jako žena, která je má na sobě.

KAPITOLA 7

Kdesi na Appalačské stezce

Po hodinách sebemrškačského patnáctikilometrového pochodu v neustálém drobném dešti byla Ellie na smrt unavená. Navzdory tomu, že byla zkušenou hikerkou, ji bolely svaly i nohy, puchýře na chodidlech si stačila rozedřít do krve a chlad jí pronikal až do morku kostí.

Dnes na ni dopadla únava. Konečně. Vívala to, přehlušovala bolest posledního měsíce.

Vlekla se blátem a pichlavým roštím a na cestu si svítila baterkou. Celý den cestou k přístřešku vnímala známky jara v podobě nalitých pupenů na stromech a vůně vlhké rašící trávy. Na listech stromů se leskly kapky deště jako drobné diamanty a ze země vyrůstaly houby různých barev.

Se začátkem sezóny vyrazili na cestu po 3 500 kilometrů dlouhé stezce dychtiví dobrodruzi. Statistiky dokládají, že většina z nich celou cestu nikdy neujde. Mnozí se vzdají kvůli obrovské fyzické zátěži, nikdo navíc neví, co s jeho hlavou udělá izolace. Často se stávalo, že se člověk ztratil v nekonečných lánech nezkrtné vegetace a hustých lesů, přicházela také touha po horkém jídle a teplé posteli.

Ellie si v danou chvíli samotu užívala, ačkoli zůstat jen s vlastními myšlenkami bylo dost děsivé.

V duchu se pořád vracela ke svým biologickým rodičům. Kdyby se po nich rozhodla pátrat, kdo ví, koho by objevila? Vypadalo to, že Randall s Verou ji milují, přesto před ní skrývali tajemství, která zničila tolik nevinných životů.

Co by cítili naprosto cizí lidé?

Po nepromokavé bundě jí stékaly kapky. Zachvěla se, prošla zatačkou a pomocí nože prosekávala zamotané křoví, které se jí natahovalo po nohách jako ostrá chapadla. Zakopla o ztrouchnivělý kořen a přepadla dopředu, přímo do hustého ostružiní. Než se narovnala a překročila padlou borovici, trny jí rozdrásaly dlaně a zapichovaly se do kůže, na níž se objevovaly kapky krve.

Vyndala z kapsy kapesník, setřela si krvavé kapičky a vytáhla z rozbolavělých dlaní několik trnů. Zahřmělo a po neustále šedivém nebi se mihl klikatý blesk jako předzvěst hustšího deště. Ignorovala rozechvělé svaly na lýtkách a rozběhla se do kopce. V dálce zavyl kojot. Zapadající slunce a koruny stromů, které se nad ní uzavíraly, znovu přizpůsobily její strach ze tmy vyvolaný okamžikem, kdy ji v dětství Hiram uvěznil v jeskyni.

Potlačila dusivé obavy, pokračovala v cestě a hledala klid a odpočívání, které možná nikdy nedostane.

V lese se mihotaly stíny jako černé světlušky. Ellie našla jeden přístřešek, byl ale zamořený myšmi a poblíž při měsíčku popíjela tlupa vandráků, proto se vlekla dál. Místní šířili povídačky o rostlinách, které člověka mohou udusit, když se pustí do hustého křoví a neprosekaného terénu. Jinde rostla vegetace tak hustě, že schovávala nebezpečné propasti a útesy a vytvářela pasti, z nichž se dalo propadnout do hlubiny, kde mohl turista zmizet navždy, aniž by ho kdy našli.

Ellie stoupala výš a výš přes kopec a dala se úzkou pěšinou k mytíně s rybníčkem. Tam si bude moct na noc postavit stan.

Když přešla kopec, poryv větru najednou rozechvěl listí, z korun smetl kapky vody a cosi žlutého se sneslo na zem u jejích nohou. Ellie se zastavila a sklonila se, aby se podívala, co to je.

Narcis.

Drobný žlutý kvítek byl vlhký a povadlý. U nohou jí přistál další a za ním další. Ticho narušovalo jen šumění potůčku uhánějícího přes kameny. Ellie se přes mlžný opar zadívala

k vodě. Měla pocit, že pod kmenem dubu něco vidí... nebo ně-
koho.

Zvědavě vytáhla baterku a svítila si pod nohy, zatímco se pro-
dírala hustou trávou ke žluté záplavě.

Jak se blížila, nabyla nepříjemného dojmu, že není sama.
Prudce se otočila a pohledem pátrala v lese. Dusný vzduch plnil
jen bzukot hmyzu, kvákání žab a padající kapky deště.

Pak jí došlo, že měla pravdu – není sama.

KAPITOLA 8

Ellie chvíli jen nehnutě stála a civěla na ten výjev s pocitem odporné prázdnoty. Vydala se na stezku, aby našla klid, rozhodla se, jak dál naložit se svým životem, a zpracovala příšerné obrazy dětských hrobů, které se jí vryly do mysli.

A najednou před ní leží mladá žena, která se určitě nestala obětí nehody. Podle hluboké rány na hrdle ji někdo zavraždil. Ještě zneklidňující pak byl způsob, jak ji naaranžoval, položil na květinové lože, kolem krku omotal trnité šlahouny a ruce sepal jako v modlitbě.

Ellie se zhoupala na podpatcích a okamžitě začala jednat instinktivně. Vytáhla z batohu zbraň, otáčela se v širokém oblouku a propátrávala okolí. Listí šustilo, kmeny stromů se skláněly a ohýbaly pod silou větru. Voda v bystrině klokotala přes kameny a stříkala na břeh, rozvodněná po nedávné sněhové bouři.

S pistolí v ruce se pomalu blížila ke scéně, otáčela se a nepřestávala pátrat v okolí a v lese. Přestože kdesi vyl kojot a neustále šuměl déšť, působilo místo podivně tiše, jen ve vzduchu vířila směsice štiplavého pachu schnoucích květin a brutální smrti.

Musí to nahlásit, co nejrychleji sem dostat koronerku a forenzní tým.

Musí se vrátit do práce, i když není připravená.

S bušícím srdcem se vysílačkou pokusila spojit s Cordem. Jako ranger a člen Útvaru pro vyhledávání a záchranu osob nezná běžnou pracovní dobu a možná teď není ve službě. Sakra, třeba ani neodpoví. Během posledního případu ho Derrick – zvláštní agent

FBI Fox – prakticky obvinil, že má něco společného s vraždami, které měl na svědomí Stín. Když se na to Ellie Corda zeptala, uzavřel se do sebe, ranilo ho, že mu nevěřila.

Ve své práci je ale zatraceně dobrý, a i kdyby na ni měl vztek, pokud někdo potřebuje pomoc, určitě vyrazí.

Ozývalo se praskání a pískání, kvůli větru to ve vysílače chrčelo. Nakonec se ozval Cordův hlas.

„Ranger McClain, pátrací tým.“

„Corde, tady Ellie –“

„Jsem v práci,“ přerušil ji úsečně.

„Dobře. Potřebuju, abys vyrazil k rybníku Reflection Pond.“

Po chvíli rozpačitého mlčení si Cord zhluboka povzdechl. „Co se děje?“

Při pohledu na rozšklebenou rudou čáru na ženině krku se Ellie sevřelo srdce. „Já... našla jsem tělo.“

Rozhostilo se ticho, vytí kojota v něm působilo stále zlověstněji.

„Slyšel jsi mě?“ zeptala se Ellie.

„Jo,“ zamumlal. „Turista? Nehoda?“

„Žádná nehoda,“ odpověděla. „Je to žena, Corde. Zavražděná.“ Mozek detektiva konečně převládl nad emocemi. „Vyžádej forenzní tým, koronerku a krizový tým. Musíme ohledat její tělo a pátrat po stopách, než se znovu rozprší.“

„Rozumím,“ potvrdil Cord chraplavým hlasem. „Viděla jsi vraha?“

Obavy v jeho hlase jí dávaly naději, že k ní cítí i něco jiného než nenávisť. „Nikoho jsem neviděla,“ odpověděla. „Podle všeho tu ta žena už nějakou dobu leží.“

Okvětní lístky už opadaly a vznášely se na hladině rybníka, uvadlé a hnědnoucí.

Ve vysílače zapraskalo. „Nahlásím to a budu tam hned, jak to půjde.“

Všechno kolem Ellie se zase ponořilo do ticha, a tak vytáhla z batohu foťák a začala zachycovat půdu poblíž květinového lože,

keře i stromy, které se tu tyčily s větvemi namířenými k nebesům jako přírodní náhrobní kameny.

Našlapovala opatrně, mířila baterkou na zem, hledala stopy nebo další forenzní důkazy, jenomže pokud po sobě vrah nějaké zanechal, déšť je stačil smýt.

Na cestu se už vydala spousta hikerů, bude těžké najít jednu konkrétní stopu. Pokud by však forenzní technici objevili nějakou poblíž samotného těla, pořád by to stálo za pokus.

Dávala si pozor, aby místo činu nepoškodila, a naklonila se blíž k tělu. Ženu odhadovala tak kolem pětadvaceti, měla hedvábné blond vlasy a pleť s poněkud namodralým nádechem, ačkoli se zdálo, že ten, kdo ji zabil, nanese mejkap – jasně modré oční stíny a oranžovočervenou tvářenku.

A pak rtěnku, zářivě rudou, v barvě krve.

I přes trnité šlahouny omotané kolem krku viděla rozšklebenou ránu od ucha k uchu, kterou po sobě zanechal nůž. Oběť musela hodně krváčet, ale vrah ránu očividně očistil a přikryl ostružiním.

Žena byla ohromujícím způsobem krásná, ovšem v olivových šatech, s nakrátko ostříhanými nenalakovanými nehty a v obyčejných černých botách působila ošuntěle. Jako by se oblékla do kostela, přitom byla vystavená v divočině, kde ji mohla roztrhat zvířata nebo by se tělo rozložilo vlivem povětrnostních podmínek.

Scéna budila dojem rituální vraždy, ačkoli se zjevně jednalo o násilný čin, nebyla to vražda z vášně. Na krku byl jediný řez. Kdyby šlo o něco osobního, nejspíš by ji vrah bodal víckrát. Ten, kdo ji zabil, postupoval metodicky a čin si pečlivě naplánoval. Ellie udělala další fotku a vlasy na zátylku se jí zježily. Rituální povaha naznačovala, že vrah možná zabíjel už dřív.

A bude rozhodně zabíjet dál.

KAPITOLA 9

Ellie se ulevilo, když mezi hustým porostem červených dubů a jasanů konečně uslyšela kroky a hlasy a tmou rozřítly mihotavé paprsky svítlen.

Tým vedl Cord, který se cestou přes mýtinu ostražitě rozhlížel kouřově tmavýma očima. V těchto končinách byl nejlepším stopařem, v průběhu let zachránil nesčetně životů.

Upřel pohled na Ellie, ale snažil se pojmout celé místo činu. Vyšetřovatelé z forenzního týmu se také zastavili a tiše se rozhlíželi, jen koronerka doktorka Laney Whitefeatherová si přitiskla pěst na ústa, jako by chtěla potlačit vyjeknutí. „Ježíši, chudák děvče.“

Jeden z vyšetřovatelů začal ovíjet místo policejní páskou, zatímco jeho kolegyně Sydney vytáhla z batohu fotoaparát. „Začnu fotit a vy se zatím můžete věnovat své práci, doktorko Whitefeatherová,“ poznamenala.

„Nenašla jsem u ní žádný doklad, ale jak už jsem říkala, nedotýkala jsem se jí,“ vysvětlovala Ellie. „Porozhlédněte se kolem pro případ, že by tu vrah někde pohodil její peněženku nebo občanku.“

Sydney se rozhlédla. „Myslíte, že ji zabil tady?“

Ellie zamyšleně stiskla rty, pak osvítla baterkou skály a křoví. „Ne. Má proříznuté hrdlo, takže by tu stříkala krev. Zabil ji někde jinde, pak ji ten bastard očistil, oblékl a přinesl sem.“

Laney byla dost bledá. „Jak jste ji našla?“

„Od čerejška jsem na túře, měla jsem v plánu postavit si dnes večer u rybníka stan, ale pak jsem si všimla, jak ve větru poletují

květiny. Přešla jsem říčku a narazila na ni.“ Ukázala na zem. „Zatím jsem zjistila, že tu nejsou žádné zřetelné stopy, ačkoli je mohl smýt déšť.“

Laney si navlékla rukavice a chrániče bot, pak se vydala přes mokrou trávu.

„Jak dlouho myslíte, že tady leží?“ zeptal se Cord.

„Těžko říct, vzhledem k tomu, že včera v noci a dnes ráno bylo dost chladno.“

Laney si posvítla na ženin krk. „Pro začátek to vypadá, že zemřela na vykrvácení, má proříznuté hrdlo. Zatím to ale není oficiální. Budete si muset počkat, až provedu pitvu, pak určím přesnou příčinu smrti, její čas i to, jestli před smrtí požila nějaké drogy nebo utrpěla další zranění.“ Ukázala na oblečení a mejkap. „Co říkáte tomuhle?“

Ellie pokrčila rameny. „Ten nápadný mejkap musí něco znamenat. Možná chtěl vrah zastřít její krásu, protože mu nějak ublížila.“

Laney se otrásla.

Přestože je vždycky zneklidňující dostat se vrahovi do hlavy a zjistit, co ho pohání, je to zároveň zásadní pro odhalení jeho totožnosti a motivu i předvídání jeho dalšího kroku. „Způsob provedení naznačuje, že nezabíjel poprvé.“

Laney prozkoumala ženiny ruce a zápěstí i oči, které zůstaly otevřené. „Žádné petechiální krvácení.“ Prsty v rukavicích otočila ženinou hlavou nalevo a napravo a zaznamenala drobné podlitiny na čelistech. „Možná budeme mít štěstí a podaří se nám sejmout alespoň částečný otisk nebo DNA z jejího krku nebo oblečení.“ Zvedla jednu bledou ruku a zkoumala ji. „Vypadá to, že jí ostříhal nehty, nejspíš proto, aby po sobě nenechal důkaz. Stejně to zkusím.“

Laney pokračovala v prvotním ohledání, zatímco technici pročesávali celou oblast. Snažila se nesetřit krvavě rudou rtěnku, ale zároveň rozevřít ženina ústa. Vyjekla a vzhlédla k Ellie.

„Co se děje?“ zeptala se Ellie.

Laney po tváři přeběhl podivný výraz. „Ten bastard jí sešil rty.“

KAPITOLA 10

„Sešil rty?“ zopakovala Ellie a ztěžka polkla. „Jako funebrák?“

„Přesně tak,“ přitakala Laney.

Ellie se zadívala na Corda, v jehož tváři zaznamenala podivný výraz. Zachrčelo mu ale ve vysílače, takže zamířil za skálu o pár metrů dál, aby vyřídil hovor.

„To ovšem dává způsobu provedení nový význam.“ Ellie to šrotovalo v hlavě. Vrah ženu neoblékl na vycházku nebo do kostela, oběť upravil a vystavil jako na pohřeb.

Při té myšlence jí naskočila husí kůže.

„Možná tedy máme co do činění s někým, kdo má zkušenosti s přípravou zesnulých na pohřeb nebo kremaci,“ přemýšlela nahlas.

„To je možné.“ Laney se zamračila. „Jenom oči jí nechal otevřené, zatímco pohřební zřízenec by jí zatlačil taky oči.“ Laney vstala a hřbetem ruky si posunula brýle. „Ovšem máme internet, El, takže každý, kdo se chce něco dovědět o úpravě zesnulých, si tu informaci může snadno najít.“

„To je pravda. Může to být prostě magor, kterého zajímá proces smrti. Nebo nekrofil. Krucinál, možná jí sešil rty, protože nechtěl, aby mluvila.“

„Každopádně budu hledat stopy sexuálního zneužití před smrtí i po ní.“ Laney ukázala na ženino hrdlo. „Kolem jsou drobné pohmožděninny, které naznačují, že ji možná škrtil. Nevypadá to ale jako spáleniny od provazu, dovolím si tvrdit, že to bylo něco jiného.“

Ellie zírala na hluboké podlitiny. „Co nejrychleji jí sejměte otisky prstů. Musím to oznámit rodině a vyslechnout její členy.“

Laney přikývla.

„Mezitím budu pátrat po dalších zločinech s podobným způsobem provedení.“

„Myslíte, že to udělal už dřív?“ zeptala se Laney.

Ellie pokrčila rameny. „Netuším, ale takové naaranžování svědčí pro plánování a určitý typ patologie. Nebyl to náhodný zločin.“

Napadlo ji, že nejlepším zdrojem informací o podobných případech by byl zvláštní agent Derrick Fox. Vítr dál vířil uschlé listí a okvětní lístky narcisů kolem jejich zablácených bot. S Derrickem Foxem ovšem nechce mít absolutně nic společného.

Vzpomínka na chvíli, kdy ho viděla naposledy, v ní pořád hlodala. Stála na kraji hřbitova, kde se Derrick spolu se svou matkou naposledy loučil se sestřičkou Kim, první holčičkou, kterou Hiram zavraždil.

Derrick dorazil do Crooked Creek s teorií o sériovém vrahovi a nastínil jí pravdu o jejím otci. Vinil Randalla, že Kimin případ uzavřel příliš brzy, a později že před policií tajil své podezření ohledně Hirama. Během vyšetřování strávili s Derrickem žhavou noc v horách – a on ji pak obvinil, že se s ním vyspala, aby odpoutala jeho pozornost a mohla chránit svého otce.

Měl pravdu ve všem kromě toho posledního, na tom teď ale nezáleží. Nenávidí ji i její rodinu a ona mu to nemůže mít za zlé.

Řekla si, že bude pátrat na vlastní pěst. Zatím ale sledovala, jak tým kriminalistů pročešává okolí a Laney dokončuje prvotní ohledání.

Cord se vrátil zamračený. „Musím jít. Potíže u Rattlesnake Ridge.“

„Jaké potíže?“ zajímala se Ellie.

„Dvojice hikerů tam uklouzla a jeden si zlomil kotník.“ Vydal se pěšinou na jih, zatímco Ellie následovala koronerku z kopce, odkud ji Laney dovezla k jejímu džípu.

„Otisky vám pošlu hned, jak to bude možné,“ ujistila ji Laney, když Ellie vystupovala z auta.

Ellie poděkovala, nastoupila do džípu a vytáhla z přihrádky svůj mobil. Okamžitě musí zavolat kapitánovi. Nařídil jí, aby si vzala nějaký čas volno, ale zrovna doslova zakopla o příšernou vraždu a nemůže ji ignorovat. Té ubohé ženě se musí dostat spravedlnosti.